

ЮРИЙ НИКИТИН

СТРАШНАТА ПЛАНЕТА

Част 0 от „Космическият разузнавач Макивчук“

Превод от руски: Александър Хрусанов, 1982

chitanka.info

Аз
с товара си
вървя
препъвам се
пълзя
по-надалеч
на север...

В.
Маяковски

Огромният сив октопод отчаяно се опитваше да се измъкне изпод желязната платформа. Чифт тънки пипалца много бавно, също като в забавен филм, изпълзяха изпод метала, неуверено се размахаха във въздуха, после уловиха края на изкривената решетка и се опитаха да я повдигнат. Стана по-лошо. Тежкото съоръжение се повали встрани и сплеска пипалцата.

Острите шипове се впиваха все по-силно в лицето му. Женка стисна зъби и леко повдигна глава. Веднага нещо избухна в тила му, в пресъхналата уста ливна солена течност, притъмня му пред очите.

На две крачки, изправена на края на опашката си, се поклащаше дебела зелена змия. Качулката ѝ беше надута, хлъзгавата ѝ студена кожа равнодушно проблясваше под лъчите на огромното червено слънце.

Женка изстена и отпусна глава върху окървавените шипове. С разбита глава и счупена ръка трудно можеше да се защити дори от врабец.

Но неизвестно защо змията не го нападаше. Женка с мъка разлепи подпухналите си клепачи, внимателно потърси с поглед полюляващия се силует. Змията се люлееше на предишното си място, мокрите ѝ люспици все така отразяваха червената светлина на залязващия свръхгигант. Нямаше очи. Липсваше и внушаващата страх уста. И въобще това не беше змия, а покрито с люспици стъбло с безобидна метличка накрая.

Това толкова го порази, че той отново повдигна глава и се загледа в изнемогващия гигантски октопод. В очите му се рееше червена мъгла, пламваха бенгалски искри, но видяното се оказа достатъчно, за да разтегне окървавените си устни в невесела усмивка, подобна на гримаса.

Дървото се бореше отчаяно. По сивите клони пълзяха удебеления, приличащи на мускули, от тлъстата почва изпълзяха белезникави корени и поемаха тежестта върху себе си, но всичко беше напразно. Тежкият хеликоптер с цялата си тежест разплескваше, чупеше, притискаше, трошеше тънките клони...

Женка задържа дъх, опря се на здравата си ръка и седна. Околната местност се разлюля няколко пъти, после световъртежът затихна, остана само натрапчивият звън в ушите. Седеше на влажната, сякаш намокрена от обилен дъжд почва.

Зад изнемогващото в схватката дърво се извишаваше масивна скала, прорязана от горе до долу от дълбоки пукнатини. Върхът ѝ беше покрит с червени и жълти лишей, в тъмните пукнатини просветваше с нездрав фосфорен блясък зелен мъх. Някъде в подножието ѝ ромолеше ручей, но разбитият хеликоптер скриваше водата и от нея само се разнасяше свежа струя прохладен въздух.

Внезапно нещо остро се заби в китката му. Той вдигна ръка и я разтърси с отвращение. В китката се беше впила голяма сивосинкава стоножка и бързо, настървено разкъсваше кожата с назъбените си челюсти. От раната бликна кръв, потече по бледата кожа, обля членестото тяло.

Набързо отърси отвратителната твар, блъсна я със слабата си ръка. Усети тъпа болка в китката, под изтръпналата кожа бързо се надигаше оток. Само да не им попадаш на тия хищници!

Почвата под него беше тъмночервена и лепкава. Издигаше се лека мараня, в нагретия влажен въздух се усещаше някакъв сладникав вкус. Десният му ръкав беше напоен с кръв и натежаваше.

Но дори и в това си състояние той би могъл да долети с хеликоптера до кораба. С изправен хеликоптер. А до изгрева на бялото джудже оставаха два часа. И само дебелите стени на звездолета можеха да го скрият от твърдото излъчване.

Събра силите си, стегна крака и бавно, сякаш с хидравличен крик повдигна тежкото си тяло. В очите му отново заискри, но вече

беше нащрек и преодоля слабостта.

Ето на, Макивчук и безстрашни Ян. Поне в едно ви изпреварих. Първия гроб! Наистина безименен. По-лесно ще се намери игла в купа сено, отколкото неговите кости в непроходимите гори на тази страшна планета.

Женка направи първата тежка стъпка и се отправи към хеликоптера, като с всички сили се стремеше да не падне по пътя. Клоните се чупеха един след друг, чуваше се тихо хрущене и шляпането на гъсти капки. Хеликоптерът все повече слягаше надолу.

Женка се приближи плътно до него, с усилие се наведе, постави здравето си рамо под блестящото му дъно. Студеният метал опари тялото му с приятна болка. Край него пращяха клони, по ботушите му пръскаше топъл, лепкав сок. Всеки миг тежестта все повече притискаше, кършеше гърба му. Стисна зъби, напрегна се. Женка с всички сили като крик повдигаше на гърба си неимоверната тежест, а наоколо му шумяха освободените клони.

Внезапно устата му се напълни с гореща кръв. Женка механично изплю солената струйка и веднага с последни сили отблъсна машината нагоре и встрани. Притъмня му пред очите, видя червени кръгове. Загуби равновесие и падна в кънтящата тъмнина след плъзналата се тежест. Дълго време пада.

Едва открил очи, веднага погледна към огромното, запълнило половината небе червено слънце. То висеше над самия хоризонт. Значи е лежал десет, петнадесет минути в безсъзнание. Не е чак толкова много, ако се вземе предвид състоянието му след катастрофата.

Стегна се и се изправи. На три крачки от него, сред дебелите листа лежеше тежкият автомат. Наведе се машинално, подхвана изтъркания ремък със здравата си ръка и заобиколи дървото, като влачеше по мокрите растения излъскания приклад.

Прорязаната от пукнатини скала застрашаващо надвисваше над плахата струйка вода, която нерешително се промъкваше между кафявите камъни. Очевидно равнището на утайките в старото русло е достигнало критична точка, то се е запушило и водата съвсем наскоро е започнала да си търси нов, по-удобен път.

Женка проследи с поглед водата-разузнавач и веднага видя нещо неприятно. Малко по-далеч, в основата на скалата се възвишаваше бял като буца захар огромен купол. Там сновяха шумяща маса

отвратителни същества; много от тях влачеха още живи насекоми. Една особено едра твар, приличаща на петсантиметрова скрипя, влачеше към мравуняка сива мишка с безсилно отпуснати лапички.

Първата струйка вода достигна до купола, опита се да го заобиколи, но веднага напипа входовете, водещи в дълбините му, и радостно се устреми в подземните галерии, складове, помещения за личинките и какавидите...

Стоножките като по команда захвърлиха плячката си и се втурнаха към водата, като хващаха със здравите си челюсти тресчици, сухи тревички, късчета пръст. Някои се хвърляха направо в студения поток, но той ставаше все по-могъщ и течеше все по-уверено. Ако не успяваха навреме да се покатерят по купола, водата ги увеличаваше надолу. От стотици отвори на мравуняка в паника изскачаха сивосинкавите телца, катереха се към върха, блъскаха се, падаха в мътната студена вода, която ги отнасяше в черните дупки на подземията. Някои влачеха мокри личинки и се катереха с тях нагоре по скалата под топлите лъчи на залязващото слънце. Група стоножки се хвърлиха към растящите наблизко растения, задружно подрязаха стеблата им с острите си мандибули и се втурнаха към водата...

Как би постъпил Ян?

Женка сякаш наяве видя юнашкото тяло на по-възрастния си приятел. Острият поглед на безпощадносините като небето очи, черното дуло на автомата, облеганото върху прегънатата ръка, мъжественото лице на герой... Миг и ослепителният лъч прегрята плазма щеше да удари по сбирщината отвратителни твари! Дим, пушек, трясък и на мястото на милионите дребни врагове щеше да остане купчина безопасна пепел...

Той вдигна автомата, неловко притисна излъскания приклад към лявото си рамо, направи няколко крачки нагоре по течението. Точно там скалата надвисваше над водата.

Избра място, прицели се внимателно... Грохот, прах, над главата му изсвириха скални отломки. Трябваше да се прикрие, но се чувствуваше прекалено слаб, за да се стреми да отложи смъртта.

Изстреля още един откос атомни куршуми. Цяла стена гранит се наклони напред, в основата ѝ се образува пукнатина, посипаха се огромни късове. Падаха в жалката струйка вода и ѝ преграждаха пътя. Почвата се разтърси от тежките удари. После рухна цялата стена. Над

мястото, където си пробиваше път ручейт, се вдигна облак прах и дребни камъчета.

Женка безсилно изпусна автомата върху камъните, отдръпна се назад. Какво би казал Ян, ако разбереше, че е спасил от гибел зловните стоножки и е захвърлил оръжието си.

Наложи се да заобиколи скалата от другата страна, тъй като импровизираната язовирна стена беше преградила пътя към осакатения хеликоптер. Но колкото и трудно да си пробиваше път, все пак трябваше да посрещне изгрева на смъртоносното бяло джудже до родната машина, единствената частичка от далечната Земя...

Наложи му се да мине покрай малко блато, близо до което се навъртаха цяло стадо еднорози. С тези живи танкове се сблъскаха още първия ден. Само мигновената реакция на Ян тогава ги спаси от страшния удар на нападащия звяр. Еднорозите вдъхваха страх със своята универсалност. Подобно на бивоците те мирно пасяха зелената трева, после в малкия им мозък се събуждаше месоядният инстинкт и всичко живо се изпокриваше от тях из планините, натикваше се по дупките, зариваше се в земята. Всъщност в неговата родна усурийска тайга също живее подобен звяр, който с охота си похапва диви плодове и млади филизи, а пътят напада и някой елен или лос. Но еднорогът притежаваше масата на бивола, стремителния бяг на елена и скачаше с лекотата на котка.

Женка се загледа в червеното светило, което до половината бе потънало зад хоризонта, усмихна се горчиво и тръгна на право. Каква разлика имаше?

Еднорозите не му обръщаха внимание и неспокойно се суетяха до самата вода. Две чудовища бяха се потопили до коремите в топлата мътна вода и протяжно ревяха, като опъваха късите си мускулести шици. Сред блатото се мятаха два дебелички, приличащи на угоени прасета малки еднорога. И двата врецяха с тънички гласове, без да разбират защо познатата топла локва изведнъж се бе превърнала в непроходимо блато и откъде идваше студената чиста вода.

Ето ти сега и тези... Изглежда, днес бе настъпил денят за неприлични постъпки. Несъпротива на злото. Еднорогът ни напада с рога си, а аз ще спасявам децата му.

Вече беше нагазил в блатото. Рядката кал жвакаше и здраво задържаше краката му, той плачеше от болките в счупената ръка и

внимателно се хващаше за плаващите растения със здравата. При появата му малките еднорози замряха, гледаха го с налудничавите си очи, но заквичаха отчаяно, когато се приближи към тях.

Еднорозите се развълнуваха, опитаха се да влязат на по-дълбоко. Женка натопи до рамото здравата си ръка в рядката кал и подхвана под корема кръглото, тежко тяло. Малкият еднорог се задърпа, заудря с крака.

Накрая успя да го изтегли към брега и да го изтласка на твърда почва. Но с втория му се наложи да се занимава по-дълго. Той ревеше, не се оставяше да го хване и с всеки миг потъваше все по-надълбоко. Накрая измъчен, с усещането, че може да остане завинаги в блатото, Женка измъкна наплашения еднорог на брега и падна в калта, като се опираше върху кръглата задница на животното.

Успя да види, че еднорозите се заеха да лижат спасените и веднага загуби съзнание.

След няколко минути студената вода, която се вливаше от ручея, го свести. Унесен, с подгъващи се крака, той се измъкна от блатото и заобиколи скалата.

Хеликоптерът лежеше на предишното място. Изпъкналата му метална страна проблясваше с червеникавата светлина на залязващия зад хоризонта свръхгигант, но към пурпура се примесваше странен зловещ блясък. В противоположната посока небето се оцветяваше в безпощадните багри на плазмата; след няколко минути щеше да се покаже властелинът на смъртта — бялото джудже.

Женка достигна на няколко крачки от хеликоптера. Загубата на кръв и слабостта си казаха думата. Падна по лице и загуби съзнание.

Не видя, че дървото, привлечено от миризмата на кръв, протегна към него чепатите си клони. От влажната рохкава почва бавно изпълзяха бледи корени и също се протегнаха към падналия космонавт. Те се виеха във въздуха като змии, които избират жертвата си, отново се заравяха в топлата мокра пръст, но все по-близо до неподвижния човек.

В същото време голяма стоманеносива стоножка се втурна, удари се в челото му, отскочи от неочаквания сблъсък, но веднага се хвърли хищно напред и впи остриите си челюсти направо в слепоочието му. По малките каналчета на кухите зъби в раната се изля някаква течност. След това стоножката впи мандибулите си поред между очите, в бузата

и челото. И ако не беше изпаднал още преди в безсъзнание, сега щеше да загуби сваяст.

Не видя, че от най-близкия мравуняк бързат отряди гладни стоножки, че над хоризонта се издигна краят на бялото джудже и заля света с ослепителна светлина. Не почувствува, че го докоснаха слизестите клони на дървото-октопод...

Трол изключи радиостанцията и вбесен скочи на крака. Светлосините му очи се впиха в широкото и неподвижно като камък лице на Макивчук.

— Безполезно! Ако беше здрав, отдавна щеше да се обади. Не мога повече да прослушвам пустия ефир със скръстени ръце!

— Какво предлагаш? — попита Макивчук.

— Да тръгнем да го търсим. Може и да е оцелял? Да лежи някъде със счупени крака. Знаеш, и на равно място може да си счупи врата. А тази страшна планета здравата ни раздърпа нервите.

— Къде ще го търсим? — осведоми се Макивчук.

Ян повдигна рамене, заразхожда се из тясната каюта. Да, знае, че е почти невъзможно да се намери изчезналият другар. При това техният бард е мъртъв. Току-що залезе зад хоризонта бялото джудже, второто слънце на системата. То светеше над планетата само час, но това беше достатъчно, за да превърне човека в овъглен труп. Друг хеликоптер нямаше, а планетата беше покрита с гори. Прекалено много хищни зверове — напълно необичайни и поради това особено опасни. Когато храстът се хвърля от засада и разкъсва на парчета свръхздравия скафандър, а обикновеният хомяк отмъква в леговището си верига от всъдеход, когато от облаците падат железни кристали с остри като на бръснач ръбове, такава планета се включва в разряда на опасните и на нея трябва да се прилагат специални мерки за сигурност.

— И все пак — настоя упорито Ян — трябва да се търси!

— Има различни форми на мъжество — отвърна тихо Макивчук. — Можем да пренебрегнем многогодишния труд на учените от централните звезди, да се отправим още сега в джунглите и да умрем красиво. А може да стиснем зъби и веднага да стартираме, за да не пропадне огромното количество информация, а да стане известна на Земята. Няма съмнение, че второто е по-трудно да се направи.

Ян се втурна към илюминатора, погледна през него, а след това разочарован се върна в средата на каютата.

— Вярвам ти — каза той твърдо, — но такова мъжество доста намирисва на безчовечност. И обърни внимание на още нещо — става въпрос не само за нашия другар. Ако се откажем да направим всичко възможно и невъзможно за спасението му, ще означава да зачеркнем половината от всички бъдещи подвизи, героични постъпки, дръзки начинания във всички светове, населени от хора! С леко сърце тръгвам във всеки опасен рейд или рискована експедиция, защото знам, че каквото и да се случи, ще ме търсят, ще ме спасят или поне ще направят всичко, за да ме избавят. А аз не съм страхливец, Макивчук, и ти го знаеш! Ето до какви последствия може да доведе твоята аритметика, капитане от Звездния флот!

Макивчук повдигна мощните си рамене, измъкна се иззад масата с апаратура.

— Това не е моя аритметика — отвърна той. — Това са... мисля си на глас.

Ян отвори вратата на шкафа, извади един от скафандрите.

— Ако беше по-млад — закани му се той мрачно, — щях да ти дам да се разбереш за такова мислене на глас.

Макивчук обличаше доспехите, без да бърза, препаса на кръста си атомен пистолет и едва тогава изгледа с намусения поглед на кафявите си очи атлетическото тяло на щурмана.

— Като се върнем — рече той заплашително, — ще видим дали ще издържиш повече от един рунд.

Те затегнаха шлемовете си и излязоха в коридора. Силният и подвижен като тигър Трол скочи от овалния люк направо на земята, като не стъпи върху трапа, но затова пък Макивчук не пропусна нито едно стъпало. Стъпалата скърцаха и се огъваха под тежкото и могъщо като на мечка тяло.

Няколко минути вървяха по обгорената почва. При всяка крачка се вдигаше облак сажди и пепел, миришеше на дим, а на места се виеха сини струйки.

— Да се разделим? — предложи Трол. — Възможностите се удвояват.

— Да загинем ли? — попита Макивчук. — Добре. Избирам онези скали. А ти върви...

Трол повдигна ръка предупреждаващо. Вслушваше се внимателно. Скоро и Макивчук чу равномерното тежко бучене.

— Еднорози — определи той. — Никога няма да го забравя. Да се върнем, нека отминат.

— Може да преминат встрани, а?

— Не. Идват право към нас. Не се лъжа за такива неща.

Върнаха се към кораба, изкачиха се по трапа и свалиха автоматите. Бученето се засилваше, в далечината се вдигна облак прах, а малко след това видяха лавината от страшни, мощни животни. Земята се тресеше под здравите им копита. Стадото се носеше в равномерен бърз галоп, над него като черни врани изхвърчаха буци пръст.

И — беше страшно, неправдоподобно — върху гърба на огромен черен еднорог, хванал се здраво за гъстата козина, седеше човек!

— Женка! — викна Ян със страшен глас.

Стадото се приближаваше неудържимо, а човекът върху еднорога вдигна ръка, махна неуверено, веднага заби нос в гърба на животното и се залови по-здраво. Водачът и главната група се втурнаха по изгорената при кацането пръст, тежките копита заехтяха по равната суха земя.

— Ще минат покрай кораба — прошепна Макивчук. — Бъди готов, но не стреляй, без да е наложително. Може би ще успее сам да скочи...

Ян кимна. Държеше цевта върху прегънатата си ръка и внимателно следеше черния еднорог. Видя как свирепото животно постепенно се премества към левия край на лавината. Беше много удобно — ако Женка не успее сам да скочи, могат да му помогнат...

Тътнещата лавина се понесе покрай кораба. За всеки случай космонавтите се изкачиха на най-горното стъпало. Ян се приготви за стрелба.

Черният еднорог понамали скоростта си. Беше вече на няколко метра от кораба...

... и в това време необичайният ездач скочи. Не се задържа на краката си и два пъти се претъркаля в прахта, а до него тъпчеха земята широките копита.

Стадото отмина, напусна кръга обгорена почва и с прашене нахлу сред сочните зелени храсталаци на тропическата гора. След

минута затихна и тътенът, сякаш край кораба никога не са се появявали същества по-едри от врабци.

Падналият седеше в пепелта и ожесточено се чешеше. Два чифта силни ръце го вдигнаха и изправиха на крака.

— Женка!

Ян го мачкаше в стоманените си обятия.

— В кораба, в кораба — забърза Макивчук. — И да не ни стъпи повече кракът на тази дяволска планета! А там на чашка чай ще ни разкажеш всичко.

Женка се изкачи по трапа след капитана, влезе в каюткомпанията, уморено се отпусна на дивана, но веднага се премести в края и започна да чеше гърба си в ръба му.

— До края на живота си няма да се качвам на всъдеход — заяви той решително. — Стига ми, навозих се за цял живот. Още ми се върти главата. Отначало тръгнах след тях пеша, а когато неволно попаднах в средата на стадото, се покатерих на първото попаднало животно, за да не ме премачкат. Между другото заедно с мен яздеха някакви местни врани, кълвяха го по гърба.

— Търсили са паразити — обясни Макивчук. — Симбиоза.

— Слушай, поете — подхвърли Ян, — муцуната ти е нещо странна... Сякаш дяволи са вършали грах по нея. Или врабци са я кълвали. И се чешеш като краставо куче...

Женка си спомни нещо, зиморничаво повдигна рамене, побледня. Макивчук загрижено му наля чаша ракия. Женка я изпи наведнъж, едва след това съобрази какво е и се закашля.

— И още един въпрос — поде бавно Ян. — Разкажи как се изхитри да оцелееш под излъчването на бялото джудже? Хайде, хайде, разправяй. Помниш ли как ме подозираше, че съм агент на чужда цивилизация? Сега ще ти го върна.

— Едва ли — рече Женка.

Лицето му бавно се зачерви, очите му заблестяха. Макивчук кимна одобрително и наля на себе си половин чашка.

— Защо? — попита Ян.

— Защото за първи път не ти подражавах, а постъпих по свой начин. И представи си — не съжалявам! Дървото ме скри от излъчването, насекомите ускориха регенерацията и счупената ми ръка — да, да, счупената ръка зарасна за няколко часа, чудовищните зверове

ме приеха в стадото си и нито един хищник не посмя да се доближи до мен. Сега аз гол и бос ще вървя там, където вие не ще можете да минете и на всъдеход с висша защита! Не зная как се назовава това по вашему, научно — аз не съм магистър по екзобиология като Ян; може би са ме приели в екологичния си цикъл или са ме сметнали за симбиотичен организъм, но това ми е приятно. Към мен се отнесоха, както аз с тях! И не се вълнувай, загдето се чеша. Няма да се заразиш. Последствие е от ускорената регенерация, ще мине.

Макивчук извади от шкафа три високи чаши от тънко прозрачно стъкло и внимателно ги напълни с ракия.

— Добре ме нареди ти — каза с подигравателна усмивка Ян. — Страшен поет ще излезе от теб. И мога да ти подсказва как се нарича това научно. Това е...

— Каквото повикало, такова се обадило! — подметна Макивчук, като вдигна чашата.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 7,8/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.